

Full Dominical

BISBAT DE SANT FELIU DE LLOBREGAT

ANY X ■ NÚM. 19

12 DE MAIG DE 2013

www.bisbatsantfeliu.cat / Aportació voluntària: 0,30 €

47a Jornada Mundial de les Comunicacions Socials

▶ Avui, diumenge de l'Ascensió del Senyor, se celebra aquesta jornada, sota el lema «Xarxes Socials: portals de veritat i de fe; nous espais per a la evangelització». Correspon al títol del missatge que l'actual papa emèrit, Benet XVI, va escriure amb data 24 de gener de 2013, festivitat de Sant Francesc de Sales, patró dels periodistes.

Al seu text, que podeu trobar al web del bisbat, reconeix que «el desenvolupament de les xarxes socials digitals estan contribuint a que sorgeixi una nova «àgora» en la qual també es pot entrar en diàleg. Són un espai nou en el qual «es posa de manifest l'autenticitat dels creients quan comparteixen la font profunda de la seva esperança i de la seva alegria».

GLOSSA

Som al bell mig de l'Any de la Fe

El sant pare Benet XVI ens convidà a celebrar l'Any de la Fe. Un període que comença el dia 11 d'octubre de l'any passat —en el cinquantè aniversari de l'inici del Concili Vaticà II— i acabarà el 24 de novembre. Han passat sis mesos, doncs, i som quasi al bell mig de la celebració. És un bon moment per aturar-se a fer revisió i prospectiva personal i comunitària.

La fe és un do de Déu, un do que hem d'agrair però, alhora, del qual hem de tenir cura. Hem de demanar que la fe ens sigui donada i augmentada, però també l'hem de treballar, i així el do de Déu esdevindrà acceptació, adhesió a Aquell que ens supera i ens depassa. És en aquest sentit que la fe esdevé una aventura entre la persona i Déu.

La celebració de l'Any de la Fe ens ho recorda i ens convida a una renovada conversió de vida, a un discerniment de criteris personals, a un lliurament a les mans de Déu, a refer la confiança i l'esperança, a celebrar-la amb convicció en la litúrgia dels sacraments... sense oblidar el testimoni de vida que apropi els que ens envolten al fet religiós, a la fe, a Jesús i a l'Església, a començar la pròpia aventura de fe. El testimoni, en aquests moments de crisi especialment, ha de ser proper, aco-

llidor i vigorós, compassiu i valent, creïble per les obres i, sobretot, evangelitzador. Caldrà recórrer la pròpia aventura de fe i ponderar la coherència personal entre la fe i els fets de cada dia. La professió de fe en el món és un acte personal i, alhora, comunitari. L'Església és coneguda per la vida dels creients i, també, pel testimoni institucional, per com anuncia l'Evangeli i per com el viu als diversos nivells.

Al bell mig de l'Any de la Fe, moment de revisió i projecte. Revisió dels mesos viscuts, projectar els que encara resten. Mirar Jesús, «tinguem la mirada fixa en Jesús, el qui ens ha de guiar pel camí de la fe i el qui la porta a la plenitud» (Hb 12,2), per refermar i enfortir la relació amb Ell. Esdevenir testimonis de la fe, testimonis de la presència de Déu —Pare, Fill i Esperit Sant— en les nostres vides i en la història que compartim amb els que ens envolten, sense oblidar el testimoni de la caritat, que demana compassió envers els pobres de totes les pobreses i una atenció especial per les necessitats elementals que tenallen tantes persones i famílies. «Mentrestant, subsisteixen la fe, l'esperança i l'amor, tots tres; però l'amor és el més gran» (1Co 13,13).

Enric Puig Jofra, SJ

RESSÒ DE LA PARAULA

Despertar de les consciències: T. More - T. Becket - J.H. Newman (1)

Sempre ens ha cridat l'atenció el missatge dels àngels als deixebles de Jesús, que havien quedat bocabadats mirant cap al cel i veient com ascendia el seu mestre. Les seves paraules venien a dir: «no és el moment de quedar-se mirant el cel; mireu més aviat la terra, perquè en ella, en la història de cada dia, haureu de viure a partir d'ara. Ho podreu fer amb l'ajuda de l'Esperit de Jesús, que us permetrà recordar-lo creient, tenir força per viure estimant com Ell, i esperar la seva segona vinguda, quan Déu sigui tot en tots». No hem de fer res més que això. És a dir, tot un sentit i un programa de vida per «gestionar» la nostra història. És el que entenem per «existir com ressuscitats, però en aquest món».

Però aquesta vida de ressuscitats en el món no està exempta de contradiccions: en el món segueixen existint les forces que es van oposar a Crist fins a matar-lo. Qui tracti de ser fidel a aquell programa de vida, és a dir, ser fidel a Crist mateix, pot quedar-se sol davant el poder d'aquestes forces del món, sigui el poder d'un règim dictatorial, sigui el poder d'una majoria, sigui el poder de qualsevol ideologia o força social. Llavors no resta més que un reducte de llibertat, que és la pròpia consciència. La consciència, en efecte, és l'espai més íntim de la persona, un espai que només podria ser destruït, aniquilant la pròpia persona com a tal. Això s'esdevé quan la persona es transforma en animal dòcil, mitjançant l'anomenat «rentat de cervell».

Però la força de la consciència també pot quedar inoperant per estar adormida. No són pocs els qui denuncien l'efecte de narcòtic que produeixen determinades maneres de pensar o l'ambient social imperant. No serà el moment en què la força del ressuscitat desperti la consciència dels cristians?

Coneixem tres personatges, curiosament tots tres pertanyents al món anglosaxó, que podem considerar veritables herois de la consciència desperta i lliure: T. More, T. Becket, i el cardenal J.H. Newman.

Produeixen un gran impacte les meditacions sobre la Passió de Crist, titulades *De tristitia Christi* (*L'agonia de Crist*), que va escriure T. More (1478-1535) a la Torre de Londres, mentre esperava ser executat pel rei Enric VIII, i mirant de fer propis els sentiments de Jesús. En comentar l'escena de l'Oració de l'Hort, es fixa en els deixebles adormits i diu, referint-se sobretot als responsables a l'Església:

«No és aquest contrast entre el traïdor (despert) i els Apòstols com una imatge especular, i no menys clara que trista i terrible, del que ha passat a través dels segles, des d'aquells temps fins als nostres dies?»

Una Església adormida pel cansament, per l'oblit, per la fugida de la realitat, per un fals refugi, és una Església que té la consciència morta. T. More va ser la figura d'integritat i l'honradesa, en la cultura, en el pensament humanista, en la fe cristiana i, sobretot en l'exercici de la política. Després d'haver plasmat el seu somni d'una societat autènticament humana en la seva famosa *Utopia* i haver servit sense retret el regne, com a jutge i com a canceller, no es va deixar subornar pel Rei i es va negar a signar l'Acta de Successió i de Supremacia, per la qual aquest es proclamava Cap de l'Església Anglicana. La seva consciència no li permetia ni tan sols simular una signatura.

B. Pascal en el pròleg a l'edició de la *L'agonia de Crist* va escriure: «Jesús estarà agonitzant fins a la fi del món: cal no adormir-se durant tot aquest temps». Sant T. More és patró dels polítics catòlics.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

■ ARTURO SAN AGUSTÍN

De Benet a Francesc

De *Benedicto a Francisco* (Fragmenta Editorial) és el títol del darrer llibre del periodista Arturo San Agustín, que va viure el canvi de Pontificat a Roma, «en viu i en directe». San Agustín, que confessa que «mai no havia escrit una crònica amb tanta intensitat» com aquesta, felicita l'Església per haver sabut comunicar bé el doble esdeveniment renúncia-elecció.

Què valora més del papa Francesc?

La primera sorpresa va ser descobrir que el coneixia. Va ser a Buenos Aires, i vaig comprovar que era un home compromès amb els pobres i valent davant els poderosos. Que es tranquil·litzin alguns: no és un ingenu, sinó algú que es pensa molt les coses; i que les sap comunicar. Vam parlar durant més d'una hora i al final li vaig dir que «l'entrevistaria quan fos Papa». Confio que compleixi la seva paraula! De moment, li he fet arribar el llibre i una samarreta del Barça signada per Leo Messi.

Què explica en el llibre?

Tot el que va passar des de la renúncia de Benet XVI fins a l'entrada de Francesc, dia a dia. He pogut accedir a importants cardenals, a teòlegs i a italians influents vinculats al Vaticà. A més, com que coneixia el Papa, l'he pogut retratar des d'una certa experiència.

Què canviarà en l'Església amb Francesc?

Crec que, a poc a poc, s'anirà descobrint la gran importància de Benet XVI, un papa potser bastant desconegut. També crec que començarà a canviar allò que no és substancial; però sospito que molts periodistes, no necessàriament creients, que l'han rebut amb grans aplaudiments, potser se sentin decebuts quan comprovin que Francesc s'assemblarà bastant al seu predecessor.

Òscar Bardají i Martín

QUÈ ÉS LA PERSONA HUMANA

Cal fer els «miracles de petit voltatge»

L'acció de caritat de tota l'Església ha de ser continuadora, en la mesura del possible, de l'acció guardadora de Jesús. L'acció de l'Església ha d'arribar fins a tocar el miracle, fins al llindar mateix del miracle, si vol ser continuadora de la missió de Jesús, que deixava entreveure que el Regne ja començava a ser present en el món. En efecte, gairebé és tan miraculós que Jesús doni la vista al cec com que la caritat de l'Església i dels homes i dones de bona voluntat acabin amb la fam del món, o que doni sentit de comunitat als qui es troben sols.

Però els homes no en podem fer, de miracles. Cal que confiem de debò en les promeses fetes repetidament pel mateix Jesús, segons les quals quan demanem alguna cosa al Pare en nom de Crist, el Pare ens la concedirà. Cal unir l'acció de la caritat amb la pregària humil i confiada per tal que s'estableixi la comunicació viva entre Déu que s'inclina amb amor i les persones que creixen humilment en ell.

A la persona humana li cal l'actitud receptiva del do de Déu, però també l'actitud activa, perquè fa i ha de fer allò que li toca de fer, ni que sigui mínim. A vegades aquest mínim —dir *sí*— és un màxim, com en el cas de Maria.

Així trobarem el punt d'unió tradicional entre pregària i acció. Així donarem pas als «miracles de petit voltatge».

Dr. Josep M. Rovira Belloso

(*Déu fa créixer les persones.*

Edicions Saragossa, Barcelona 2012)

LES NOVES ESPIRITUALITATS

Els llocs del diàleg: l'Atri dels Gentils

Finalment, per facilitar el diàleg respectuós i enriquidor entre el cristianisme i les noves espiritualitats cal explicitar també els escenaris: on dialoguem? En el discurs que Benet XVI pronuncià davant la cúria romana el 21 de desembre de 2009 es presenten dos escenaris, l'atri dels gentils i l'areòpag, que poden resultar paradigmàtics a l'hora de dialogar amb les noves espiritualitats.

El món d'avui necessita l'obertura representada per aquests dos espais des d'on és possible impulsar un diàleg fecund que ajudi a madurar les espiritualitats emergents i que permeti alhora actualitzar la tradició cristiana.

Arran del discurs de Benet XVI sobre l'atri dels gentils, s'han celebrat diverses trobades promogudes pel Pontifici Consell de la Cultura, dirigit pel cardenal Gianfranco Ravasi. La darrera d'aquestes trobades es va celebrar a Barcelona els dies 17 i 18 de maig de 2012 entorn del lema «Art, bellesa, transcendència» i culminà en un acte a la Sagrada Família.

L'actitud de diàleg i cooperació entre creients i no creients no és nova. No comencem de zero. Cal abandonar la demonització dels no-creients o la consideració de la fe com a signe d'endarreriment cultural. Quan l'objectiu és la convivència i la mútua cooperació (*mutuum consortium*), les diferències, en comptes de separar, poden enriquir.

Josep Otón

(*El reencantament postmodern.*

Ed. Cruïlla-Fundació Joan Maragall, Barcelona 2012)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Com pregar (3)

La millor pedagogia per a la pregària és la dificultat. Quan tenim veritables problemes o estem apurats per una malaltia o per una desgràcia, no costa gens de pregar. Quan estem afeixugats connectem de seguida amb Déu, que és la nostra vida, la nostra salvació. No hi ha res més contrari a la pregària i a la vida cristiana que la comoditat, el benestar material o l'aburguesament. La pobresa, l'abnegació, fins i tot el fracàs o la humiliació són camins que faciliten la pregària molt més que l'èxit, el confort o la lloança. Per això, els pelegrinatges a peu són tan apropiats per pregar, perquè ens fan cansar, ens fan sentir febles i necessitats.

La sobrietat, el despullament, el dejuni són també elements que ajuden a la pregària, perquè ens fan sentir el nostre desemparament. Els millors orants de la Bíblia són els malalts, cecs, leprosos, sords..., que saben que no es poden donar la salut a si mateixos i per això supliquen. Quan Jesús ens ensenya a pregar, ens ensenya a suplicar —totes les frases del Parenostre són peticions— potser perquè a base de demanar esdevenim més pobres.

Una altra llei de la pregària és la perseverança i la insistència, com la viuda pesada de l'Evangeli davant del jutge injust. Cal pregar sempre, sense defallir. Quan la pregària ens és eixuta o àrida tenim tendència a abandonar-la amb l'excusa de qualsevol activitat *urgent*, per això és important fixar-se un temps per realitzar-la: mitja hora, una hora, i mai escurçar el temps passi el que passi.

La pregària és com la respiració: si deixem de fer-ho, ens morim.

Fra Josep Manuel Vallejo, caputxí

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

13. □ **Dilluns** (litúrgia hores: 3a setm.) [Ac 19,1-8 / Sl 67 / Jn 16,29-33]. M. D. de Fàtima (Portugal); sant Pere Regalat, rel. franciscà; sant Muç o Muci, prev. i mr.
14. ■ **Dimarts** [Ac 1,15-17.20-26 / Sl 112 / Jn 15, 9-17]. Sant Maties o Macià, apòstol afegit (Ac 1,15-26); santa Gemma Galgani, vg. seglar; sant Pasqual I, papa.
15. □ **Dimecres** [Ac 20,28-38 / Sl 67 / Jn 17,11b-19]. Sant Isidre (s. XI-XII), llaurador, de Madrid; sant Torquat, bisbe de Guadix i mr.
16. □ **Dijous** [Ac 22,30;23,6-11 / Sl 15 / Jn 17, 20-26]. Sant Honorat, bisbe, patró dels fornors o flequers; sant Germer, bisbe.
17. □ **Divendres** [Ac 25,13-21 / Sl 102 / Jn 21, 15-19]. Sant Pasqual Bailon (1540-1592), rel. franciscà mort a Vila-real, patró d'associacions i congressos eucarístics; santa Restituta, vg.
18. □ **Dissabte** [Ac 26,16-20.30-31 / Sl 10 / Jn 21, 20-25]. Sant Joan I, papa (523-526) i mr.; sant Pròsper (s. VIII), bisbe de Tarragona; sant Fèlix de Cantalici, rel. caputxí.
19. ■ **✠ Diumenge vinent**, de Pentecosta: [Ac 2,1-11 / Sl 103 / Rm 8,8-17 (o bé: 1Co 12,3b-7. 12-13) / Jn 14,15-16.23b-26 (o bé: Jn 20,19-23)]. Sant Francesc Coll (1812-1875), prev. dominicà, de Gombren (Ripollès), fund. Dominiques de l'Anunciata, a Vic (RDA, 1856); sant Pere Celestí, papa dimissionari (Celestí V), abans monjo i fund.;

L'ASCENSIÓ DEL SENYOR

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 1,1-11)

En la primera part del meu llibre, Teòfil, he parlat de tot el que Jesús va fer i ensenyar, des del principi fins al dia que fou endut al cel, després de confiar, en virtut de l'Esperit Sant, la seva missió als apòstols que ell havia elegit. Després de la passió, se'ls presentà viu i ho comprovaren de moltes maneres, ja que durant quaranta dies se'ls aparegué, i els parlava del Regne de Déu.

Estant reunit amb ells, els manà que no s'allunyessin de Jerusalem i els digué: «Espereu aquí la promesa del Pare que va sentir dels meus llavis quan us deia que Joan havia batejat només amb aigua; vosaltres, d'aquí a pocs dies, sereu batejats amb l'Esperit Sant». Els qui es trobaven reunits li preguntaven: «Senyor, és ara que restablireu la reialesa d'Israel? Ell els contestà: «No és cosa vostra de saber quins temps i quines dates ha fixat l'autoritat del Pare, però quan l'Esperit Sant vindrà sobre vosaltres, rebreu una força que us farà testimonis meus a Jerusalem, a tot el país dels jueus, a Samaria i fins als límits més llunyans de la terra.»

Quan hagué dit això s'enlairà davant d'ells, i un núvol se l'endugué, i el perderen de vista. Encara s'estaven mirant al cel com ell se n'anava, quan es presentaren dos homes vestits de blanc, que els digueren: «Homes de Galilea, per què us esteu mirant al cel? Aquest Jesús que ha estat endut d'entre vosaltres cap al cel, tornarà de la manera com vosaltres acabeu de contemplar que se n'anava al cel.»

▶ Salm responsorial (46)

R. Déu puja enmig d'aclamacions, al so dels corns puja el Senyor.

Aplaudiu, pobles de tot el món, / aclameu Déu amb entusiasme. / El Senyor és l'Altíssim, el terrible, / rei de reis a tot el món. R.

Déu puja enmig d'aclamacions, / al so dels corns puja el Senyor. / Canteu a Déu, canteu-li, / canteu al nostre rei. R.

Que és rei de tot el món, / canteu a Déu un himne. / Déu regna sobre les nacions, / Déu seu al tron sagrat. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 1,17-23)

Germans, demano al Déu de nostre Senyor Jesucrist, el Pare gloriós, que us concedeixi els dons espirituals d'una comprensió profunda i de la seva revelació, perquè conegueu a quina esperança ens ha cridat, quines riqueses de glòria us té reservades l'heretat que ell us dona entre els sants. Que conegueu també la grandesa immensa del poder que obra en vosaltres, els creients, vull dir l'eficàcia de la seva força i de la seva sobirania amb què obrà quan resuscità el Crist d'entre els morts, i el féu seure a la seva dreta dalt el cel, per damunt de tots els governants i dels qui tenen autoritat, poder o senyoria, per damunt de tots els que es poden donar en el nostre món i en l'altre. Tot ho ha posat sota els seus peus, i a ell l'ha fet cap de tot i l'ha donat a l'Església, que és el seu cos i el seu complement, ell que té en totes les coses la seva plenitud.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 24,46-53)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Així ho diuen les Escripures: El Messies havia de patir i de ressuscitar el tercer dia, i calia predicar en nom d'ell a tots els pobles, començant per Jerusalem, la conversió i el perdó dels pecats. Vosaltres en sou testimonis. Ara, jo us enviaré el do que el pare ha promès, i vindrà sobre vosaltres; no us mogueu de la ciutat fins que haureu estat revestits del poder que us vindrà de dalt». Després se'ls endugué fora, fins a prop de Bet-Hània, alçà les mans i els beneí. Mentre els beneïa, s'allunyà d'ells portat amunt cap al cel; ells es prosternaren adorant-lo. Després, plens d'una alegria immensa, se'n tornaren a Jerusalem. I contínuament eren al temple donant gràcies a Déu.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 1,1-11)

En mi primer libro, querido Teófilo, escribí de todo lo que Jesús fue haciendo y enseñando hasta el día en que dio instrucciones a los apóstoles, que había escogido, movido por el Espíritu Santo, y ascendió al cielo. Se les presentó después de su pasión, dándoles numerosas pruebas de que estaba vivo, y apareciéndoseles durante cuarenta días, les habló del reino de Dios.

Una vez que comían juntos, les recomendó: «No os alejéis de Jerusalén; aguardad que se cumpla la promesa de mi Padre, de la que yo os he hablado. Juan bautizó con agua, dentro de pocos días vosotros seréis bautizados con Espíritu Santo.» Ellos lo rodearon preguntándole: «Señor, ¿es ahora cuando vas a restaurar el reino de Israel?» Jesús contestó: «No os toca a vosotros conocer los tiempos y las fechas que el Padre ha establecido con su autoridad. Cuando el Espíritu Santo descienda sobre vosotros, recibiréis fuerza para ser mis testigos en Jerusalén, en toda Judea, en Samaria y hasta los confines del mundo.»

Dicho esto, lo vieron levantarse, hasta que una nube se lo quitó de la vista. Mientras miraban fijos al cielo, viéndolo irse, se les presentaron dos hombres vestidos de blanco, que les dijeron: «Galileos, ¿qué hacéis ahí plantados mirando al cielo? El mismo Jesús que os ha dejado para subir al cielo volverá como le habéis visto marcharse.»

L'Ascensió del Senyor. Il·lustració de la Bíblia de Sant Lluís (s. XIII)

▶ Salmo responsorial (46)

R. Dios asciende entre aclamaciones; el Señor, al son de trompetas.

Pueblos todos batid palmas, / aclamad a Dios con gritos de júbilo; / porque el Señor es sublime y terrible, / emperador de toda la tierra. R.

Dios asciende entre aclamaciones; / el Señor, al son de trompetas; / tocad para Dios, tocad, / tocad para nuestro Rey, tocad. R.

Porque Dios es el rey del mundo; / tocad con maestría. / Dios reina sobre las naciones, / Dios se sienta en su trono sagrado. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 1,17-23)

Hermanos:

Que el Dios de nuestro Señor Jesucristo, el Padre de la gloria, os dé espíritu de sabiduría y revelación para conocerlo. Ilumine los ojos de vuestro corazón, para que comprendáis cuál es la esperanza a la que os llama, cuál la riqueza de gloria que da en herencia a los santos, y cuál la extraordinaria grandeza de su poder para nosotros, los que creemos, según la eficacia de su fuerza poderosa, que desplegó en Cristo, resucitándolo de entre los muertos y sentándolo a su derecha en el cielo, por encima de todo principado, potestad, fuerza y dominación, y por encima de todo nombre conocido, no sólo en este mundo, sino en el futuro. Y todo lo puso bajo sus pies, y lo dio a la Iglesia como cabeza, sobre todo. Ella es su cuerpo, plenitud del que lo acaba todo en todos.

▶ Conclusión del santo evangelio según san Lucas (Lc 24,46-53)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Así estaba escrito: el Mesías padecerá, resucitará de entre los muertos al tercer día y en su nombre se predicará la conversión y el perdón de los pecados a todos los pueblos, comenzando por Jerusalén. Vosotros sois testigos de esto. Yo os enviaré lo que mi Padre ha prometido; vosotros quedaos en la ciudad, hasta que os revistáis de la fuerza de lo alto.»

Después los sacó hacia Betania y, levantando las manos, los bendijo. Y mientras los bendecía se separó de ellos, subiendo hacia el cielo. Ellos se prostraron ante él y se volvieron a Jerusalén con gran alegría; y estaban siempre en el templo bendiciendo a Dios.

COMENTARI

Mentre els beneïa fou endut al cel

Al capítol 24, l'evangeli de Lluc ens reporta el relat de la tomba buida, l'aparició del Ressuscitat als dos caminants d'Emaús i al grup dels Onze després. És en el si d'aquesta darrera aparició als Onze i als seus companys que Jesús dona les instruccions que trobem en aquest passatge que llegim avui.

Primer de tot trobem una referència a les Escripures. Camí d'Emaús havia obert el ulls als dos caminants perquè compreguessin les Escripures; ara també explica als seus el contingut nuclear de les Escripures: 1) que el Messies havia de patir i de ressuscitar el tercer dia; 2) que calia predicar en nom

d'ell la conversió i el perdó dels pecats. Ambdós nuclis resumeixen també tot l'evangeli de Lluc: mentre la passió i la resurrecció concentren tota l'existència de Jesucrist, l'anunci de la conversió i del perdó dels pecats concentren el seu missatge. Els deixebles, i també nosaltres, en som testimonis de tot això.

En segon lloc trobem una nova promesa del do de l'Esperit Sant, el poder que vindrà del cel, el do del Pare. És la segona referència, després de la que comentàvem la setmana passada; i és que la tercera part de la Pasqua apunta tota ella cap a la Pentecosta.

Al final de tot, ja fora de la ciutat de Jerusalem, Jesús s'acomia dels seus deixebles tot beneint-los amb les mans esteses, el signe jueu de la benedic-

ció que la nostra litúrgia ha recuperat en les solemnitats. L'evangeli de Lluc comença al temple, quan el sacerdot Zacaries, que ha rebut l'anunci del naixement de Joan, en sortir del santuari no pot beneir el poble perquè ha quedat mut. A la fi del relat evangèlic, és Jesús qui beneeix els seus deixebles mentre surt d'aquest món, endut cap a la glòria de Déu.

I esclata l'alegria. La partença de Jesús no els omple de tristor sinó d'una alegria que el mou a anar al temple —on havia començat l'evangeli— per donar gràcies a Déu. Jesús ens ha deixat com a signes de la seva presència: les Escripures, l'Esperit Sant, la seva benedicció i una alegria que es perllonga més enllà de la Pasqua.

Jordi Latorre, SDB

CRÒNICA

El professorat de religió, a l'àmbit interdiocesà i a l'àmbit arxiprestal.

El passat dissabte 20 d'abril, més de 500 participants de totes les diòcesis amb seu a Catalunya es van aplegar a Tortosa, en la VII Jornada de mestres i professors de religió de Catalunya, a Tortosa. Aquesta convocatòria permet als docents de religió de l'escola pública i cristiana, de dialogar, treballar, formar-se i celebrar la nostra fe. El ponent principal del matí va ser Mons. Raül Berzosa, bisbe de Ciudad Rodrigo, que va parlar sobre com i per què parlar de Déu en els nous atesmes. A continuació, nombrosos tallers on treballar i aprendre aspectes diversos de l'ensenyament de la religió. La conclusió va ser a la tarda, amb la celebració de l'Eucaristia a la capella de l'edifici del Seminari.

Més recentment, dijous 25 d'abril es van aplegar una quinzena de docents de religió a l'escola pública de l'Arxiprestat de Bruguers, amb l'arxiprest i alguns altres rectors, a més dels delegats d'Ensenyament i Joventut. Aquesta era una de les pro-

postes desenvolupades durant la Visita Pastoral del primer trimestre de l'any, buscant sinergies entre la parròquia i l'escola. La reunió va permetre de compartir dificultats i perspectives en el treball de transmissió de la fe als infants i adolescents i va propiciar un estímul recíproc de major coordinació entre tots els àmbits.

AGENDA

Trobada conjunta de preveres i diaques. El proper dimarts 14 de maig, a la residència Mare Ràfols, de Vilafranca del Penedès, per al clergat de les dues vicaries. Tot recordant el 50è aniversari de l'inici del Concili Vaticà II, la xerrada formativa versarà sobre la constitució dogmàtica *Lumen Gentium* i anirà a càrrec de Mn. Dani Palau.

Entrega de premis del Concurs Bíblic. La Federació de Cristians de Catalunya i el Grup Avant de Terrassa organitzen des de fa més de vint-i-cinc anys aquest concurs que, al llarg del temps, ha anat incorporant diverses categories. Enguany, el lema comú a totes era: «Jo, amb les meves obres, et mostraré la meua fe» (*Jm 2,18*). El proper dissabte 18 de maig, de 10 a 13.30 h, tindrà lloc a la Casa de l'Església, a Sant Feliu de Llobregat, l'entrega de premis a les escoles, parròquies, infants i adolescents guanyadors de la nostra diòcesi.

Al voltant de la Mare de Déu de Montserrat.

Divendres 26 va tenir lloc la Vetlla de Sta. Maria, a la Basílica de Montserrat, presidida pel bisbe Agustí. Un centenar de joves de la nostra diòcesi, provinents de Sant Feliu de Llobregat, el Prat, Sant Boi, Esplugues, Sant Joan Despí, Sant Vicenç dels Horts, Vilanova i la Geltrú, Vilafranca i Capellades, acompanyats dels seus mossens i animadors, van participar a la vetlla i al programa preparat pel Secretariat Interdiocesà de Joves, també per a l'endemà dissabte, al qual van participar joves de tota Catalunya. Tot i les inclemències del temps, el programa, amb alguna adaptació, es va realitzar igualment i va ser un moment d'incentiu important per al jovent. Per altra part, el dia 27, a la Catedral de Sant Llorenç, a les

20 h, el bisbe Agustí va presidir l'Eucaristia, a la qual van assistir nombroses «Montserrat» de la ciutat de Sant Feliu. A la fotografia es veu un moment d'ofrenes davant la imatge de la Moreneta, a l'absis lateral de la Catedral.

FORMACIÓ

Cap de Setmana d'Encontre Matrimonial. 17-19 de maig. Organitzat pel moviment del mateix nom, està dirigit a parelles, sacerdots i religioses que vulguin millorar la seva relació matrimonial o amb la comunitat. Casa d'exercicis Sant Ignasi, dels Jesuïtes de Sarrià, Barcelona. Informació: Carme Giró i Fermí Oriol, www.encontrematrimonial.org, tels. 932 188 876 - 936 500 721.

CATEDRAL

Confirmació d'adults. El proper diumenge, 19 de maig, dia de la Pentecosta, a les 19 h, el bisbe Agustí conferirà el sagrament de la confirmació a un nombrós grup d'adults de diverses parròquies de la diòcesi. La celebració serà animada litúrgicament per la Coral Amistat de Vilanova i la Geltrú.

ECO DE LA PALABRA

Despertar de las conciencias: T. Moro - T. Becket - J.H. Newman (1)

Siempre nos ha llamado la atención el mensaje de los ángeles a los discípulos de Jesús, que habían quedado encandilados mirando al cielo y viendo cómo ascendía su maestro. Sus palabras venían a decir: «no es el momento de quedarse mirando al cielo; mirad más bien a la tierra, pues en ella, en la historia de cada día, tendréis que vivir a partir de ahora. Lo podréis hacer con ayuda del Espíritu de Jesús, que os permitirá recordarle creyendo, tener fuerza para vivir amando como Él, y esperar su segunda venida, cuando Dios sea todo en todos». No hemos de hacer más que esto. O sea, todo un sentido y un programa de vida para «gestionar» nuestra historia. Es lo que entendemos por «existir como resucitados, pero en este mundo».

Pero esta vida de resucitados en el mundo no está exenta de contradicciones: en el mundo siguen existiendo las fuerzas que se opusieron a Cristo hasta matarlo.

Uno que trate de ser fiel a aquel programa de vida, es decir, ser fiel a Cristo mismo, puede quedarse solo ante el poder de estas fuerzas del mundo, sea el poder de un régimen dictatorial, sea el poder de una mayoría, sea el poder de cualquier ideología o fuerza social. Entonces no queda más que un reducto de libertad, que es la propia conciencia. La conciencia, en efec-

to, es el espacio más íntimo de la persona, un espacio que solamente podría ser destruido, aniquilando a la propia persona como tal. Esto ocurre cuando la persona se transforma en animal dócil, mediante el llamado «lavado de cerebro».

Pero la fuerza de la conciencia también puede quedar inoperante por estar adormecida. No son pocos quienes denuncian el efecto de narcótico que producen determinadas maneras de pensar o el ambiente social imperante. ¿No será el momento de que la fuerza del resucitado despierte la conciencia de los cristianos?

Curiosamente conocemos tres personajes, los tres pertenecientes al mundo anglosajón, que podemos considerar verdaderos héroes de la conciencia despierta y libre: T. Moro, T. Becket y el cardenal J.H. Newman.

Producen un gran impacto las meditaciones sobre la Pasión de Cristo, tituladas *De tristitia Christi (La agonía de Cristo)*, que escribió T. Moro (1478-1535) en la Torre de Londres, mientras esperaba ser ejecutado por el rey Enrique VIII, e intentando hacer propios los sentimientos de Jesús. Al comentar la escena de la Oración del Huerto, se fija en los discípulos dormidos y dice, refiriéndose sobre todo a los responsables en la Iglesia:

«¿No es este contraste entre el traidor (despierto) y los Apóstoles como una imagen especular, y no menos clara que triste y terrible, de lo que ha ocurrido a través de los siglos, desde aquellos tiempos hasta nuestros días?»

Una Iglesia dormida por el cansancio, por el olvido, por la huida de la realidad, por un falso refugio, es una Iglesia que tiene la conciencia muerta. T. Moro fue la figura de integridad y la honradez, en la cultura, en el pensamiento humanista, en la fe cristiana y, sobretudo en el ejercicio de la política. Después de haber plasmado su sueño de una sociedad auténticamente humana en su famosa *Utopía* y haber servido sin reproche al reino, como juez y como canciller, no se dejó sobornar por el Rey y se negó a firmar el Acta de Sucesión y de Supremacía, por la que este se proclamaba Cabeza de la Iglesia Anglicana. Su conciencia no le permitía ni siquiera simular una firma.

B. Pascal en el prólogo a la edición de la *Agonía de Cristo* escribió: «Jesús estará en agonía hasta el fin del mundo: es preciso no dormirse durante todo ese tiempo». Santo T. Moro es patrono de los políticos católicos.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat